

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 5

ΑΘΗΝΑΙ, 27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 18

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ: Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & Σ^{ΙΑ} ΑΘΗΝΑΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Το έμβλημα των δμίων.

[Έργον του E. Stern]

Ο Ίβαν Πέτροβιτς Κιβούρεφ έγινε κατακίτρινος, έκασε το φως της λάμπας κι άρχισε να δηγιέται με ταραγμένη φωνή:

«Ήταν παρामीνη Χριστουγέννων. Μαύρο, πυκνό σκοτάδι έσκέπαζε την γη όταν έφύριζε την νύχτα από το σπίτι ενός φίλου μου που έχει κάμποσα χρόνια πεθαμένος. Είχα παρευρεθί έκει σε μιὰ πνευματιστική συνεδρίαση. Οί δρόμοι που περνούσα πηγαίνοντας στο σπίτι μου δεν ήταν φωτισμένοι, και ήμουν υποχρεωμένος να προχωρώ σχεδόν ψηλαφώντας. Εξαπνοκώπια χοντά στην έκκλησία της 'Αναλήψεως, στο σπίτι του δημοσίου υπαλλήλου Κουράεφ: δηλαδή σε μιαν από τις πιο δερματικές συνοικίες εκείνου του μέρους της πόλεως.

Συνέγχερες και μελαγχολικές σκέψεις μου γεμίζουν το κεφάλι καθώς επέβαινα.

«Η ζωή σου πλησιάζει στο τέλος της... Μετανάστευσε και προέκυψε...»

«Αυτά τα λόγια είχε πει γιά μένα στην συνεδρίαση ο Σπινόζα, του οποίου το πνεύμα είχαμε κατορθώσει να το κάμουμε να μιάς άταντίση εκείνο το βράδι. Είχα ζητήσει να παρακαλέσουν το πνεύμα να επανέλθει άλλη μιὰ φορά την άπάντησή του, και το τραπέζι, όχι μόνο την επανέλαβε με τα ίδια λόγια, παρά έπροσθεσε κιόλας: «Απόψε».

«Δεν πιστεύω εις τόν πνευματισμό, ούτε κι έχω προλήψεις, ωστόσο εκείνο το βράδι πήγα να βιστωθώ και δεν είχα το θάρρος να στρέψω τα μάτια μου δεξιά ή αριστερά, ή να κοιτάξω πίσω μου. Μου φαινόταν πως αν εγύριζα, ήθελ' αντίκρυστό τόν θάνατο!»

Ο Κιβούρεφ αναστάναζε. Τόν είχε πιάσει τρομερή ταραχή. Ήταν μιὰ γουλίνα νερό και έξηκολούθησε:

«Με άγωνία ανέβηκα στο τέταρτο πάτωμα όπου έκαιτοκώσα. Άνοιξα την πόρτα της εισόδου, ύστερα του δωματίου μου κι έμπηξα...»

«Στο δωμάτιό μου ήταν σκοτάδι. Στη θεομάρτυρα πόρτα ο άέρας και χτυπούσε, σαν να ζήτησε να το άνοιξουν, το παλιό μου πορτέλο...»

«Αν πράξη να πιστέψωμε τόν Σπινόζα, είχα χαμογελώντας μονάχος μου, άποψε χωρίς άλλο πεπαιδω άκούγοντας τούτο το μοιρολόγι του άέρα. Άλήθεια πως είναι πολύ πένθιμο άποψε έδω μέσα.

«Έβγαλα τα στήθια μου και άναγα... Ένα λυσοσμένο φάνσμα του άέρα επέπασε πάνω απ' την στέγη. Το σγαυό μοιρολόγι έγινε έξωφρα τρομερός βροντηθμός. Κάτω, χτυπούσε κάποιον παραδουφούλο, και το πορτέλο της θεομάρτυρας μου έκλαιγε μιλώντας πάντα παραπνοήματα σαν να ζήτησε βολή...»

Ανυστήρις εκείνος που σε μιὰ τέτοια νύχτα βρίσκειται δίχως στέγη.

«Όμως δεν είχα καιρό να παραδοθώ σε τέτοιους στοχασιούς. Όταν το σπιτό άρχισε να καιρή το θεάρι με την άδύνατη γαλάζια του φλόγα, και μπόρεσα να ριζώ ένα γρήγορο βλέμμα στο δωμάτιό μου, ένα τρομερό κι άνέλπιστο θέαμα έπαρουσιάσθηκε έμπροστί μου... Άνυστήριζαν οί τοίχες της κεφαλής μου: έβγαλν μιὰ φωνή, έκαμα δυο βήματα κατά την πόρτα και έκλεισα από κατάπληξη, φοβή κι άγωνία τα μάτια μου...»

«Μέσα στη μέση του δωματίου μου ήταν ένα φέρετρό!

«Επεταιθήκα έξω σαν τρελλός κι άρχισα να κατεβαίνω τρέχοντας τη σκάλα. Στο διάδρομο και στις σκάλες ήταν κατασκότεινα. Τα πόδια μου μπλέκονταν στις άκρες της γούνας μου, και το πόδι δεν έγκρεμιόταν να είναι καθαρό. Όταν εφύριζε στο δρόμο, έστριγίλθηκαν στον στυλό ενός φαναριού κι έπροσπαθούσε να συγκεντρωθώ. Η καρδιά μου έχτυπούσε φοβητά: με δυσκολία κατορθώνα να πάω άνάσα...»

Μια κυρία από την συντροφιά ήμωσε το φως της λάμπας κι έπήγε κι έκάθησε πιο κοντά στον δμίοι: αυτοί έξηκολούθησε:

«Κιότιδες σκέψεις περνούσαν απ' τόν νοό μου, αλλά μιὰ μου σπηνόθηκε γιά καλά: Άς τα πνεύματα που είχαν προανηθεί στο θάνατό μου, έσυλογισθούν, να είχαν λάβει κιόλας τόν κόπο να φροντισούν και γιά το φέρετρό μου;

«Κύριοι μου, δεν ήμουν, ποτέ, όπως σάς είπα, πάδός του πνευματισμού. Όμως ένα τέτοιο γεγονός

μπορεί, σάς βεβαίω, να κάμη μυστικιστή και τόν πλέον ψυχρό κι' ύπολογιστικό φιλόσοφο.

«Μ' αυτό είναι καθαρά άνοησία, κι' έχω χάσει την ψυχραιμία μου, είτα τέλος μόνος μου. Όλη αυτή η ιστορία δεν είναι παρά μιὰ όπτική άπάτη και τίποτε παραπάνω! Τ' άρρωστικέμένα νεύρα μου μ' έκαναν να φαντασθώ πως βλέπω φέρετρο μπρός μου... Όσοδηποτε μιὰ όπτική άπάτη! Τι άλλο μπορεί νάναι;

«Ή βροχή με χτυπούσε κατά πρόσωπο, κι' ο άέρας μου τραβούσε πάντα με μανία τις άκρες της γούνας... Ήμουν καταβροχθισμένος και χυλιόνα. Έπρεπε να φύγω... Άλλά πού να πάω; Να γυρίσω σπίτι; αυτό όχι, μετά από 'κείνο που μου συνέβη. Άλλά και να μείνω πάλι στο δρόμο, ήταν άδύνατον. Άποφάσισα λοιπόν να πάω στο σπίτι του φίλου μου Νεκράσσοφ όπου να περάσω τη νύχτα μου. Τράβηξα λοιπόν στον Κρανιόρσκι, του έμπροστού, όπου καθόταν τότε, όδός Λεβιανόεφ...»

Κι' ο Κιβούρεφ έσοκύνισε τόν κρόνον κινώντας πού είχε σκεπασί το γλοιώ πρόσωπό του...

«Ο φίλος μου δεν ήταν εκεί. Οτόσος έβγαζε ψηλαφώντας κι' το κλειδί το βρήκα, άνοιξα την πόρτα κι' έμπηξα. Έβγαλα το βροχμένο μου πανόφιο κι' έπροχώρησα ψάχνοντας προς τόν ναυαγέ όπου έκάθησα και να συνέλθω κομμάτι.

Ήτανε κατασκότεινο. Στο παράθυρο έσφύριζε ο άέρας: στη 'σταί έτριζε κάποιο έντομο' στο Κρεμλίνο έχτυπούσαν οί κυμαίνες γιά τόν όδηρο τόν Χριστουγέννων. Άναγρη γρήγορα ένα σπιτό. Το φως του ήμος δέ μ' έλευθέρωσε από την πένθυμη μελαγχολία μου. Το έναντιον. Ένας φοβερός, άνεισπτος τρομός μ' έκυρίεψε πάλι... Έφώναζε δυνατά, σγκοδήνα έλαλιμένος κι' όμωρησα λιτόθυμος σχεδόν, έξω από το δωμάτιο...

«Στο δωμάτιό μου φίλου μου είχα ιδεί το ίδιο θέμα που είχα ιδεί και στο δικό μου: ένα φέρετρό!

«Άλλ' όχι δεν ήτο δυνατόν, έσκέφθηκα, σε κάθε δωμάτιο να ήταν κι' από ένα φέρετρό! Φανερό λοιπόν ότι όλ' αυτά ήταν απ' τα νεύρα μου. Όταν και να έπήγαινα τώρα, ώριμωμένος θάβρισκα τις ίδιες φοβικές κατοικίες του θανάτου. Έπομένως είχα χάσει τα λογικά μου, είχα πάθει ένα είδος φρεστρομανίας και δεν ήταν άνάγκη να ψάξω πού γιά να βρω την άφορη που μου είχε φέρει αυτήν την διατάραξη.

«Δεν είχα παρά ν' αναθυμώθ την πνευματιστική συνεδρίαση και τόν Σπινόζα τα λόγια...» Έχασα τα λογικά μου! Έσκέφθηκα με φρίκη κι' έπιασα το κεφάλι μου. Θεέ μου! Και τώρα κι' θά κάμω;!

«Το κεφάλι μου έπήγαινε να σπάση. Τα 'γόνάτ' μου έλύναν... Εστεκόνουν στο δρόμο. Ή βροχή έπεφτε σαν καταρράκτης, ο άέρας λές και με διαπερνούσε και δεν είχα ούτε τη γούνα μου πιά, ούτε το καλπάκι μου. Να πάω ξανά στο δωμάτιο του φίλου μου να το πάω, αυτό δεν γινόταν... Λοιπόν: Δεν φβάνει δηλαδή πού είχα τρελλαθί, θά πλεριτίωνα κιόλας;... Άλλ' όχι, θυμήθηκα πως έκει κοντά καθόταν κάποιος άλλος μου φίλος, ο γιαντός Χαρός 'Ασράκωφ που είχε κι' αυτός έκείνο το βράδι παρευρεθί στην πνευματιστική συνεδρίαση.

«Α' άνοιχτούν λοιπόν το σπίτι έτρεχα να ζητήσω καταφύγιο. Άλλά καινούργιο μαρτύριο έπεριέμενε και στού 'Ασράκωφ τα άδία μου νεύρα...

«Καθώς ανέβαινα τα τελευταία σκαλιά γιά να φθάσω στο πάτωμα, όπου ήταν η κάμαρά του, άκουσα ένα δαιμονιώδη θόρυβο. Κάποιος έτρεχε με άγριο ποδοβολητό κι' έχτυπούσε τις πόρτες. Κατόπιν άκούσθηκα μιὰ φωνή: Βοήθεια! Βοήθεια! Κ' ύστερ' από λίγες στιγμές συναντήθηκα με μιὰ μαιόνη μορφή που κατέβαινε σαν θύελλα τις σκάλες...

«Χαρός! Έφώναζε. Έσύ είσαι; Τι σου συμβαίνει; Ο φίλος μου ετοάθησε και με άρπαξε στασιμωδώς από το χέρι. Το πρόσωπό του ήταν σαν πανί. Άνάσκανε με κόπο, και έτρεμε λόζοληρος. Τα μάτια του έκτύσαν άγρια τριγύρω...

«Έσύ είσαι, Κιβούρεφ; μ' έρώτησε με χαώδη φωνή.

«Άχ, άφρισε με μιὰ στιγμή να πάω άνάσα, καλέ μου φίλε... Μου κάμεις μεγάλη εύχαριστήρι που σε βρήκα έδω—αν είσαι πράγματι έσύ, και όχι καμιά όπτική άπάτη.

«Α, έκείνη η καταρραμένη ή πνευματιστική συνεδρίασις... Μου έκλόνισε σε τέτοιο σημείο το νευρικό μου σύστημα, που φαντάσσοι, ότι μόλις εγύρισα σπίτι πρό μιάς στιγμής, είδα μες στο δωμάτιό μου ένα φέρετρό!

«... Άπομεινα! Με άσταθή και διακοπτεμένη φωνή διηγήθηκα στον γιαντό το βράδι.

«Με γουρλωμένα τα μάτια κι' άνοιχτό το στόμα απ' την κατάπληξη, έμεινα κάμποσες στιγμές κ' έκνταξόμαστε σαν άποβλακωμένοι. Ύστερα άρχισα, γιά να πεισθώμε ότι δεν όνειρευόμαστε, να τσιμπούμε ο ένας τόν άλλον...

«Άφου δε έκαθάσαμε μιάν όλόκληρη ώρα στις σκάλες, κ' έξαντλήσαμε κάθε δυνατή ελπίδα και κάθε υπόθεσι, άποφασίσαμε να πάμε στο δωμάτιο του γιαντού. Το όποιον κι' έκάναμε. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, άνάψαμε ένα κερί και είδαμε τήν ένά φέρετρο με άσπρο άλλάκι, χρυσά κρόσια και χρυσές φούντες. Ο θιμωρός, που τόν είχαμε πιάσει μιανή, έκαμε εύλαβητικά το σταυρό του.

«Τώρα ιστορούμε να έξακριβώσωμε, είστε ο γιαντός, αν είναι άδικο, ή...»

«Άφου έδίστασε λίγο έσκυψε τέλος και σφίγγοντας με άγωνία τα δόντια έσπρωξε το σκέπασμα του φερέτρου. Έκνταξαμε και οί τρεις...

«Τό φέρετρό ήταν άδειανό!

«Μόνο ένα γραμμά ήταν μέσ' στο φέρετρό που έγραφε αυτά τα λόγια:

«Άγαπητέ μου Χαρός, Ξέρεις, βέβαια, ότι ή περιουσιακή κατάστασις του πεθερού μου έχει κλονισθί τρομερά τώρα τελευταία. Αυτή ή μεθούριο πρόκειται να τού γίνη κατάσχεσις στά ύπαρχόντά του, και αυτό, καθώς καταλαβαίνεις, θά είναι τέλεια καταστροφή γιά τήν οικογένειά του καθώς και γιά την δική μου. Ήθε βράδι λοιπόν άποφασίσαμε να κρύψωμε όπως μπορούμε όλα τα πολύτιμα πράγματα που έχωμε.

«Επειδή ή κυριώτερη περιουσία του πεθερού μου άποτελείται από φέρετρα—έχει, καθώς ξέρεις, το μεγαλύτερο φερετροποιείο της πόλεως μας— έφρασε στο μαγαζί του. Σε παρακαλώ λοιπόν, έξιόμενος στην φίλια μας, να με βοηθήσης σε τούτη την δύσκολη περίστασι. Με την έλπίδα πως θά δελήσης να μιάς συντρέξης να σώσωμε ότι μπορούμε από το έχει μας, σου στέλνω, άγαπητέ μου φίλε, ένα φέρετρό το όποιον σε παρακαλώ να το κρύψης στο σπίτι σου γιά μερικές ημέρες. Δίχως την βοήθεια των γνωστών μας και τόν φίλων μας είμαστε τελείως χαμένοι. Έλπίζω πως δεν θά μού άνηθήσης αυτήν τη χάρη, άφου μάλιστα όλη αυτή από μιαν εβδομάδα, έχω στείλει σ' όλους όσους θεωρώ πραγματικούς φίλους από ένα φέρετρο, και σταρώς τις έλπίδες μου στην άγάπη τους και την καλοσύνη τους.

Με πολλή άγάπη

Ίβαν Τσελοσινίν».

«Ύστερ' απ' τα γεγονότα αυτά έχρειάστηκε να ύποβληθώ όλόκληρους δυο μήνες σε τακτική θεραπεία γιά να γιαντέρω τα νεύρα μου από τόν κλονισμό έκείνης της νύχτας. Ο φίλος μας όμως, ο γιαντός του φερετροποιού, είχε σώσει ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του. Διευθνή τότε ένα πρακτορείον κηδεύων. Οί δουλιές του ήμος δεν πηγαίνουν και πολύ περίφημα και κάθε βράδι που γυρίζω σπίτι, έχω ένα φόβο μήπως εύρω κοντά στο κρεβάτι μου κανένα μαρμάρινο σταυρό ή καμιά πολύτιμη νεκροφόρα...» κ. κ.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΤΑΣ

Παρίσι-Ιούνιος

Όμπρέλλες, όμπρέλλες, όμπρέλλες! Όμπρέλλες από μεταξωτά, από γάλες, από νταντέλλες, από κορδέλλες, από όφασματα έμπριμέ, όμπρέλλες ζωγραφισμένες, κεντημένες, όμπρέλλες γεμάτες γκιολάντες, τεχνητά λουλούδια, όμπρέλλες ίδιες χαριτωμένα κίσκια επάνω στα όποια έχει σκαρφαλώσει ένας παπαγάλος, ένα-δυο χελιδόνια, ένα φειδι από άπλικασίον όφασματος και ταλλήλου, όμπρέλλες, ίδιες μικρές λιμνούδες με χρυσά λαμέ ψαρόκια, ένα δάσος από όμπρέλλες κομψές, χαριτωμένες, σωστά άριστοσηγηματα, πελώρια λουλούδια, παντού όπου πάτε, στην πλάη, στην έσχρη, στις κούρες, στον προνιό περίπατο.

Πόση όμως προσοχή χρειάζεται γιά να έναρμισθίτε τόν χρώμα με την τσουλέττα σας! Μιά παραφωνία χρωματισμού και πάει τ' όρασι κοστομωμένο, πάει κι' ή όμπρέλλα. Μπορείτε να γελιοποιήθητε μπροστά σ' όλο τόν κόσμο στα καλά καθούμενα και με τόσο έξοδο. Γι' αυτό, όταν κρατάτε όμπρέλλα έξαντρίκι και λωπρόχρωμη, φροντίστε το φόρεμά σας νάναι λευκό ή της ίδιης άποχρώσεως.

ΠΕΛΕΡΙΝΕΣ

Η γυναικεία σιλουέττα παίρνει το σχήμα της πεταλούδας με τα μικρά άραχνοόφρατα πελερίνια που κορφαίνε στούς όμους και άφίνει να πέφτουν πίσω και ν' άνεμίζωνται στο φύσημα του άέρα. Φρού-φρού τούλινα, πλίσε από γάλα, ένας άέρινος πέπλος που δίνει τόσο χάρη και στις φιλές και στις κοντές. Ή πελερίνες παίρνουν και δίνουν έφέτοι το καλοκαίρι, λένε μάλιστα ότι τόν έρχόμενο χειμώνα θά κατεβούν ως τα πόδια γιά να τολήσουν τα όραία σώματα μέσα σε πολύπλοκους μαυνόδας. Σωστοί ήπύοτες θά φαίνονται οί όφριες μας με την περήφανη κορμοστασιά και τα κοντά μαλλιά τους.

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Τι άκαλίσθητη πρέπει νάναι μιὰ κορία γιά να μιν περιποιηθή τα έσωτερικά της ρούχα ίδιως αυτήν την έποχην τών λουτρών, που όλα έπιδεικνύονται εις τας λουτροπόλες. Και δεν χρειάζεται ούτε πολό έξοδο, ούτε μεγάλα πράγματα. Λίγη καλαισθησία, έκλεκτό γούστο, μιὰ κορδέλιτσα, μιὰ νταντέλλα, μιὰ κομψή μάσκα και πολλή καθαριότης! Άποφύγετε τα μαδρα μεταξωτά άσπρόρρουχα το καλοκαίρι, γιαντί έκτός που θά σάς ζεσταίνουν πολό, δίνουν και την έντόπωση πως λείπει ή καθαριότης.

ΑΡΩΜΑΤΑ

Μην φορτώνεσθε με βαρεία άρώματα στις μεγάλες ζέστες όσο κι' αν θέλετε μ' αυτά να σκεπάσετε τυχόν έλαττωματική σας έφύση. Λίγη καλή κολόνια, μιὰ λισιόν γιασεμιού ή άκασίας, ροδόνερο ή νερό άνθών πορτοκαλλιώς, σάς κάνει πολό εύχρηστη σε μιὰ συγκέντρωσι. Τά βρειχί άρώματα δίνουν φως κοκότας. Προσέχετε πολό.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ!

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟ!

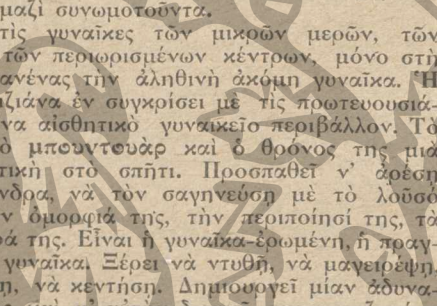
Ενα πελώριο έρωτηματικό διαγράφεται σ' όλες τις μεταπολεμικές κοινωνίες, μιὰ έρώτησι γενικά ένδιαφέροσα: Πού θά φθάση ή γυναικεία χειραφέτησι, στο φόρεμα, στη φόρμα, στη σκέψη, στην οικογένεια, στη μόρφωσι, στην καρδιά; Στην Άγγλία, στην Άμερική, και σε πολλά μέρη της Εύρώπης οί άνδρες θένε τη γυναίκα να είναι έτσι. Κ' έκείνη θέλει να είναι άλλως! Δεν μιλώ γιά την Άγγλία των πορριτανικών μυθιστορημάτων που σεβρίει τσάι στα γκάρντεν πάρκ και άκούει την Κυριακή λειτουργία με τη Βίβλο στο χέρι. Μιλώ γενικά γιά τις γυναίκες του άνεξάρτητου κόσμου που έχουν όλον τόν καιρό και την έλευθερία της έκλογής, που έχουν την άπεροχή στο χόρημα, την άνωτέρα πλουτοκρατική τάξη. Γιά την γυναίκοδλα που έχει να φροντίση γιά μιὰ όλόκληρη οικογένεια με ένα όρισμένο ποσόν μισθού του σιζόγου ή του πατέρα ή του άδελφού, το πρόβλημα είναι άλλουν. Μπορεί κάποτε να σκέπτεται—αν της μένει καιρός— γιά γενικότερα ζητήματα χειραφετήσεως, αλλά να τα βλέπει σαν όνειρα άκαθόριστα. Η δική της τύχη έχει σφραγισθί πιά. Οί άλλες όμως που δεν έχουν να σκεφθούν τίποτε, αυτοματού, κάνουν διαλέξεις, γράφουν άρθρα, παροτρύνουν σε επαναστατικές ιδέες, κινούνται. Αυτές είναι που έφεραν τις φούστες πάνω από τα γόνατα, αυτές είναι που κοίρεσαν όλα τα όραία κεφαλάκια τών άλεπούδων του μισθού, αυτές που δεν άφήνουν ήσυχο τόν άνδρα, και μέσα σ' όλα τ' άλλα μεταπολεμικά ζητήματα έχει και το ζήτημα της γυναικείας.

Ο πόλεμος φαίνεται πως έκούρασε πολό τόν άνδρα, όχι όμως και την γυναίκα. Ενώ αυτός είναι έννευρισμένος και πνευματικά κορσασμένος, αυτή είναι γεμάτη ζωή και δόναμη. Τά φύλα έπρεπε να μετονομασθούν σήμερα. Ο άνδρας γύρισε από μιὰ κορσαστική έκστρατεία και όνειροπόλησε λίγο σπλην, λίγη άνάπαυσι, ήσυχη πλάσι στο τζόκι κοντά σε μιὰ γυναικοδλα μπτέρια, άδελφή, γυναίκα, έρωμένη που να δουλεύη κάτω από το φως της λάμπας σε ράφιο του σπιτιού. Ζήτησε μιὰ της έποχής της γιανιάς του. Και δεν την βρήκε. Αντί αυτής βρήκε μιὰ άνδροπρεπή ύπαρξη, ένα άνδρογύναικο με τα πόδια φόρα ως τα γόνατα, με μπράτσα άθλητοι, με μαλλιά κομμένα, το ένα πόδι πάνω στο άλλο και σιγαρέττο στο στόμα, σέβρικο έυρισμένο σαν νατή Άμερικανού, διαθέσεις ούλοποσις, κάτι σαν «ερεφφές», που εργάζεται στο γραφείο, στο ύπουργείο, στο κορείο, που θέλει το βράδυ να ξεσκιάσει και να πάη σ' ένα ντάνσιγκ να ξενυχτίση και να γυρίση τις πρωινές ώρες βροχνηλάτηνη, μεθυσμένη, κεντημένη.

Ο άνδρας ήθελε μιὰ συντροφιά γιά τού μιλήση γιά ποίηση και άγάπη, να τόν ξεκουράση, να τού διοξη τις τρομερές άναμνήσεις του πόλεμου, κ' έκείνη τού μίλει γιά κοινοβούλια, ψήφους, έργατικά ζητήματα, φασισμό, συνδρίαση, άπεριες... Φρίκη! Κι' αυτός ζητά συντροφιά στούς ασπιλοποιητές του τούς παλιούς, νιζ' ή γυναίκα ή σφιμερινή του καταντά φέρετρο. Γι' αυτό παρατηρούμε πολλές φορές συντροφίες από άποπτικούς, έκδρομείς από άρσενικούς, βαρκοπώλες, δύο νέων και χωριστά τα κορίτσια όλα μιζή συνομιλοτάτα.

Έκτός από τις γυναίκες τών μικρών μερών, τών μικρών πόλεων, τών πορρωποιημένων κέντρων, μόνο στη Γαλλία θά βώ κανένας την άληθινή άχώμη γυναίκα. Η Γαλλίδα, ή Παριζιάνα, αν συγκρίνει με τις ποστευσιμάνες όλες, ζή σ' ένα κίβητικό γυναικείο περιβάλλον. Το κέρδι της είναι το μετανεωσύρ και ο θρόνος της μιὰ καρέκλα άνεπαυτική στο σπίτι. Προσπαθεί ν' άφείση στον άνδρα, να τόν σπηνέψει με το λούσο της, την όμορφιά της, την ποιοποίησι της, τα θέλητρά της. Είναι ή γυναίκα έρωμένη, ή πραγματική γυναίκα. Ξέρει να ντυθή, να μαγειρέψη, να ράψη, να κεντήση. Δημιουργεί μιαν άδυναμιαν της και μ' αυτήν διοικεί, παρουσιάζομένη ως άδύνατη, ως ρωμάντικη, ως γυναικεία. Η άδυναμία τού ξευχαριτού βασίλευσι έτσι στο Παρίσι άσο σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, οί δε πλουσιόι Άμερικανόι, οί βασιλείς τών έπιχειρήσεων πηγαίνουν στο Παρίσι γιά να βρουν την ιδέοση γυναικεία.

Ας άνοήσουν τα μάτια τα κορίτσια μας! Δεν είναι ή άνδρογύναικα που θά μιάς τραβήξη σήμερα στα δίχτυα της. Το σούτερο αυτό κορσασμένο πλάσμα με τη βροχνη φωνή και το σιγάρο στα χείλη, που γυρνάει στούς δαίμονες από το πού ως το βράδυ είναι φέρετρο σπηνμένο στο έμπελ της εύτυχίας του γάμου.

ΣΟΥΙΤ

NINETTA

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΙΠΟΤΕ ΛΙΓΩΤΕΡΟ, ΤΙΠΟΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ: ΑΝΔΡΑΣ!

(ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ, ΜΙΓΟΥΕΛ ΝΤΕ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ ΤΟΥ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ)

(3) ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Βιτορίνο Γιαννιός βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής. Ήννοει να σπύει πουλώντας θυμιά την παλαιότητα του, την κόρη του. Ή εκείνη το καταλαβαίνει αυτό, ή φυσική της υπερφύλαξη πληγώνει, επαναστατεί κατά του πατέρα της, άγονίζοντας να μη πεύνη το σφάλμα του, να σπύει άσ' αυτόν. Άλλα πώς; Οι νέοι που της κινούν έρωτα αποδυναμώνουν από την ποσόν άλλως, δεν την άγατούν, για να δείχνονται τόσο λίγο άνδρες και να μην τολμούν, όπως εκείνη τους παρακαλεί, να κλέβουν άσ' τον πατέρα της τον ζωντανό του θησαυρό. Άλλος λοιπόν τρόπος ν' άσπύσει την ελευθερία της, δεν άφάρχει παρά να κινή έκείνο που θέλει, ό πατέρας της, δηλαδή να πάρει τον νεο-φρονιμένο άσ' το Μεξικό, μεταναστών, τον έλπιοντο "Άλεξανδρο Γκομέζ".

Και τ' είν' αυτός; Ο Γκομέζ; Δημιουργήμα του έαυτού του, ένας δυνατός, πρωτογονικός τύπος που τίποτε δεν του άντιστάθηκε ποτέ στη ζωή, που πέτυχε ό,τι θέλησε, ν' ένοιε τόσα να κινή γυναίκα του την φάσση της "Ισπανίας". Αναλαμβάνει όλα τα χρέη του Γιαννιού, σπύγει όλοια πιο γαρή γάμο γάμο στην κόρη του, και της έδιδαν όμοια την άκαδημη γνώση του ότι μάταια του άντιστά-νεται—δεν θα του ξεφυγή! Η τρομερή του αυτοεισαγωγή, ό έρωτας άνδρισμός του, κινούν τον πατέρα της Τζούλιας ώστε, άδελά της, του βέβαια προς αυτόν, έποχουσε και τέλος τον παίρνει.

Τώρα είν' έλευθερία τίποτε δεν της λείπει τίποτε δεν την προσβάλλει—άλλα όχι! ένα νέο σφάλμα την κατακλύει: τ' την άκαδημη, την άκαδημη άκαδημη ό έρωτας της αυτός, ό βάρος της μαζί και έλκυσ-τός; Δεν έχει άκουσει από μέρος του, ούτ' έναν λόγο τυχερό; όχι, εκείνου δεν του άφάρουν αυτά! Λοιπόν; την άγαλά;

Για την γυναίκα του έπέμενε να ντύνεται με την μεγαλύτερη κομψότητα που μπορούσε να γίνει, κι αυτό γιατί να δείχνεται περισσότερο ή έμορφη της. Πόσο θα στοίχιζε όλο αυτό δεν τον έμέλλε. Τους λογαριασμούς της μοδίστρας και της καπελλού, για τις τουαλέτες και γενικά τον στολισμό της Τζούλιας, τους έπληρωνε εύχαριστερα από κάθε άλλο έξοδο.

Εύχαριστερα, άμα έβγαίνει μαζί της, να φαίνεται ή διαφορά μεταξύ τους και στο ντύσιμο και σ' όλα. Διασκεδάζει βλέποντας τους άλλους να χαρρώνουν τα μάτια τους στην όραία του γυναίκα, και δεν παρα-τηρούσε, ή μάλλον, έκαμνε πως δεν παρατηρούσε την γυναίκα του όταν ή κοκέττα έκείνη προκάλυψε ή ίδια τα βλέμματα... Φαινότανε σ' αυτός να έλκε σ' όλους όσοι την έκοίταζαν με πόθον σαρκικό: «Σας άρσσει, έ; Χαίρω πολύ, αλλά είναι δική μου, όλοτα δική μου, και πάτε να λυσάστε σεξ!»

Έκείνη καταλάβαινε τον διαλογισμό του κ' έλεγε μέσα της το ίδιο: «Μ' άγαπά ό άνδρας αυτός, ή δεν μ' άγαπά!»

«Ο άνδρας αυτός... ό άνδρας αυτός... ό δικός της ό άνδρας... Ο άνδρας που του ήταν ή κυρά!»

Άγάλι! άγάλη έπαυσε την ψυχολογία σκέψας χα-ρεμίου, της εύνοιας σκέψας, της μόνης σκέψας, της σκέψας όμοια πάντα.

Δεν είχαν καμιά οικειότητα. Ποτέ έκείνη δεν έσκε-πτόταν τι θα τον εύχαριστερα. Όσοσ' μια φορά ξεθάρρεψε να τον ρωτήσει για την οικογένειά του.

—Την οικογένειά μου; Οικογένεια άλλη από σένα δεν έχω 'γώ. Οικογένεια είμ' 'γώ και σ' που είσαι δική μου...

—Μά, οι γονιοί σου;

—Πες πως δεν είχα γονιούς. Η οικογένειά μου, σου είπα, άρχ'ει από 'μέ 'γώ την έκαμα.

—Θάθελα κάτι άλλο να σ' ρωτούσα, Άλέξανδρε, μά δεν τολμώ.

—Δεν τολμάς; Τι, θά σ' φάγω και δεν τολμάς!

Θύμισα, δεν μου λες, ποτέ για ό,τι κι 'ν' μου λες;

—'Όχι, κι' ούτε παραπονιούμαι...

—'Α είπα, κ' 'γώ...

—Δεν παραπονιούμαι, μά...

—Πάει καλά! ρωτήσε με λοιπόν να ξεμπερδεύουμε.

—'Όχι, δεν θα σ' ρωτήσω...

—Ρωτήσε με, σου είπα!

Τόσο προτακτικός ήταν ό τόνοσ του, τόσο άπόλυτος ό έγωισμός του, όπου έκείνη γρήγορα του άπεκρίθη με φόβο μαζί κι' άγάπη, άγάπη υπάκουη εύνοιας σκέψας:

—Καλά-καλά, θά σ' ρωτήσω... Είσαι χήρος;

—Ένα έλαφρό κατούφισμα πέρασε σ' αία άπ' το μέτωπο έκείνου.

—Ναι, είμαι χήρος.

—... Κ' ή πρώτη σου ή γυναίκα;

—Χμ... θά σου πω τίποτε...

—'Όχι...

—Κάτι σου είπαν; πές μου, τί;

—Ναι, άκουσα ν' έίν...

—Χμ... έσύ το πιστεύεις;

—'Όχι, δεν το πιστεύω.

—Σωστά! δεν μπορούσες, δεν έπρεπε να το πι-στώεις...

—Μά σου είπα: δεν το πιστεύω.

—Φυσικά! Μπορούσε να πιστέψει τέτοιες χαζοκουρέ-ντες άνδρες που μ' άγαπά όποιος σου, δικός μου όσος σου;

—Βέβαια, σ' άγαπά...

Και λέγοντας αυτό έλπιζε ν' άκούση από μέρος του

μιάν άνάλυση τρυφερότητα.

—Σού'γω π'εί πως έμένα δεν μ' άρέσουν διόλου τα

λόγια που συνηθίζονται σ'α άισθηματικά μυθιστορή-ματα. Όσο λιγώτερο λέγει κανείς στον άλλον πως τον

άγαπά, τόσο το καλλίτερο.

—Έδώ στάθηκε μιά στιγμή...

—Χμ... σου είπαν λοιπόν πως παντρεύθηκε στο

Μεξικό πολύ νέος, α; με μιά πολύ πλούσια, μά και

πολύ πω ήλικιωμένη από μένα, μιά γριά δισεκατομ-μυριά, α; και πως την άνάγκασα να μ' κινή κλη-ρονόμο κ' έπειτα την σκότωσα, α; Αύτα δεν σου είπαν;

—Ναι, αυτά άκριβώς.

—Κ' έσύ το πιστεύεις;

—'Όχι, δεν το πιστεύω. Δεν μπορούσα να πιστέψω

ότι σκότωσε την γυναίκα σου.

—Βλέπω μετά χαρής πως έχεις μυαλό περισσότερο

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Η Miss Φλόρενς Μάκ Χιούγκ, μία των καλντέ-ρων ηθοποιών της Αγγλικής σκηνής που λαμ-βάνει μέρος εις την όπερέτταν «Μιστερ Πένες».

άπ' ό,τι ενόμιζε 'γώ. Βέβαια πως μπορούσα να σ'ο-τώσω την γυναίκα μου, το πρξμα μου!

Η Τζούλια ανατριχίλασε, αλλά χωρίς να καταλάβη

δτι ήταν γιατί τον άκουσε να ονομάζει πρξμα την

πρώτη του γυναίκα.

... Θά ήταν μιά άνοησία, που δεν θα ξε ένα-γίνη κι' άλλη. Νά την σκώτωσω! Γιατί; Για την κλη-ρονομιά; Μά την κληρονομιά την είχα σ'α χέρια

μου και την έκαμα ό,τι ήθελα, όποιος ώρα και τότε.

Ποτέ δεν άφάρχει λόγος να σκότωσι ένας άνδρας την

γυναίκα του, άκου μένα.

—Μά τόσο, μ' ή λες, είνε και άνδρες που έχουν σκο-τώσει την γυναίκα τους, είπε διελά διελά ή Τζούλια.

—Γιά πιά ατία;

—Από ήλεια, ή γιατί τους άπάτησε.

—Μπά, μπά, μπά! Μόνο οι βλάκες χ'ελείον, γιατί και μόνο οι βλάκες άφινουν τα τους άπάτησι ή

γυναίκα τους. Άλλα έμένα: Άδύνατο να μ' άπάτησι

έμένα ή γυναίκα μου. Ούτ' έκείνη μπορούσε ποτέ να

μ' άπάτησι, ούτε σ' μου πωρε!

—Μ' ή λες, καθήμε, έτσι! Δεν λέμε καλλίτερα

γ' άλλο τίποτε.

—Γιατί;

—Μου κάνει κακό να σ' άκούω να λες αυτά τ' πράγματα. Σά να μπορούσε να μ' άκούσθ ποτέ άπ' τον νου ή ιδέα να σ' άπατήσω... Μά ούτε στο όνειρο...

—Τό ξερώ το ξερώ και χωρίς να μ' άκούσθ ποτέ, έξέρω πως δεν θα μ' άπατήσης ποτέ. Έμένα; Η γ-ναίκα μου; Μά των άδυνάτων άδύνατο! Όσο για την άλλη, την πρώτη, αυτή πέθανε χωρίς 'γώ να την σκώσω.

—Ήτανε μιά άπ' τις λίγες φορές που μίλησε κμ-ποσο με την γυναίκα του. Άμα τέλειωσε, ή Τζούλια άπόμεινε μιστρομαγμένη και στοχαζόταν όλα το ίδιο:

«Την άγαπούσε, ή όχι»

Κακότυχη, Τζούλια! Το νέο της σπύτι, το νέο της

περιβάλλον ήταν το ίδιο φοβερό σ'αν το πατέρα της.

Ήταν ελεύθερη είν' αλήθεια, άπόλυτος έλευθερη,

μπορούσε να 'ξ ή όποις ήθελε, να κινή ό,τι ή έκα-πνιζε, να βγαίνει, να μπαίνει, να δέχεται, να μ' ή

δέχεται, άνδρες, γυναίκες—όποιους ήθελε. Άλλα όμοια

την άγαπούσε ό κύριός της και ό θεός της; Αύτη ή

άπορία, αυτή ή άβεβαιότητα την έκαρτούσε άλυσσο-μένη στην θανατική αυτή φυλακή με τις όρθωνιες

πόρτες.

Άλλα νά: μιά αμύνη άγίτσα ήλιου έσφαζε στο σπύ-ττι και στην θολούρα της σκέψας της ψυχής της

σ'αν ένοιωσε πως ήταν έγκυος. «Τώρα πιά θά κατα-λάβω, διαλογιστική, αν μ' άγαπά».

Όταν τού γνωστοποίησε κ' έκείνου το εύχάριστό νή,

—Ε, το περίμενα! της είπε. Θάγω τώρα και διά-δοχο και θά τον κάμω σ'α κ' έμένα. Ναι, το περι-μενα.

Και αν δεν γνώταν; παρατήρησ' έκείνη.

—Δεν μπορούσε να μ' ήγη! Πως δεν θα γνώταν;

«Έπρεπε να είχα ένα παιδί 'γώ»...

Πολλοί παντρεύονται και θάβουν παιδί, κι' όμοια

παιδί δεν έχουν...

—Άλλοι μπορεί, 'γώ όμως όχι. Έπρεπε να είχα

ένα παιδί και θά το είχα.

—Μά, πώς;

—Να έτσι: δεν μπορούσες να μ' ήγη; το κάμης!

Τέλος το παιδί γεννήθηκε! μά ό πατέρας έμνη-μόνευε

πάντα το ίδιο κλειστός στον έαυτό του. Άπλως μόνο

δεν άφανε την γυναίκα του να το βυζάει ή ίδια.

—Δεν άμειβόμην, της είπε, ό,τι και ήγεια έγες, και

δύναμι άρεστή. Άλλα όμοια ή γυναίκα που βυ-ζαίνεται τακίσει, λένουν, κ' 'γώ δεν ήθιλο να τακί-σις. Θέλω να μέινεις νέα όσο μπορεί περισσότερα.

Κ' ύποχώρησε σ' αυτό μόνο όταν ό γιατρός τον έβε-βαίωσε ότι ή Τζούλια όχι άπλως δεν είχε να 'χρησ

αυτ' όφειλε ή ίδια το παιδί, παρά να ήρελήθη γρή-γος

εις την ήγεια της και να πάρη κ' ή όμορφη της

κακόμην περισσότεραν πληρότητα.

Ποτέ του δεν έπηρε κι' αυτός σ'αν πατέρας άγαλιά

το παιδί του. «Αύτα τα χαϊδέματα, τί θαρρείς; τ' άνοχλόν τα παιδιά...» Κάποτε όμοια τώπιασε και το

κώταξ, το κώταξ...

—Χμ... δεν μ' έρωτούσε για την οικογένειά μου;

της είπε μιά μέρα. «Ε, να τη λοιπόν! Τώρα πιά 'γώ

ουστή οικογένεια, δηλαδή έχω κάποιον που θά μ' ή

κληρονομήσι και θά συνεχίση το έργο μου.

«Και πού είνε το έργο σου;» ή ήθελε να τον έρω-τήση, αλλά δεν έτόλμησε. «Τό έργο μου! Και τί

λογής τάχα μπορούσε να ήταν το έργο αυτό το άν-θρώπου;»

Κι' άλλη μιά φορά τον άκουσε να χρησιμοποίη την

ίδαν έκφραση.

«Απ' τα πρόσωπα που σόγναζαν περισσότερο σ'αυ-τός

Γκομέζ ήταν και το ζεύγος ντε Μπορνταβιέλλα, πρ

πάντων ό κόμης, που είχε ύποψείσε με τον Άλέξαν-δρο και τον άναγίστασε λεπτά με τοκογλυφικούς τό-κους.

«Ο κόμης πήγαυε συχνά να παίξη σκάκι με την

Τζούλια που κ' έκείνη το άγαπούσε αυτό το παιχνίδι

κι' αυτόν τον άνακούφιζε που διηγότανε στη φίλη

του, την γυναίκα του πιστωτού του, τις οικογενειακές

του άτυχίες. Γιατί ή συμβίβισος του κόμης με την κμ-μηση

ήτανε αληθινή κόλπα—μόνο που ό φλόγης έλειπαν.

Ούτε συμφρονόσαν ούτε άγαπούσαν. Ο κόμης

θάνεος ζούσε για λογαριασμό του έκείνη δι ζούσε

κατά τρόπο που έδινε διαρκώς άφρονη σ'α σκάνδαλα.

Άφρο άκουγες να λέν: «Πώς έκτελει τώρα χρη

κόμης;»

Κ' ό κόμης σόγναζε σ'αυτάς ώρας Τζούλιας Γκομέζ

χρηστώντας την άτυχία των άλλων για να παρηγορηθ

για την δική του.

(Ακολουθεί)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Πώς εγεννήθη και διεδόθη ή επταδική δοξασία. — Όλοι οι άρχαιο λαοί έπίστευαν εις την άγιότητα του 7. Ή παρουσία του 7 εις έλας τάς έκδηλώσεις της ζωής. — Τό ρεκόρ της επταδικής μανίας τό έχει ό Νεοέλληνας!

Υπό του κ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Φαίνεται ότι πρώτοι οι Πέρσαι έδούσαν ότι οι ουρανοί είνε 7, και έπτά τα ούράνια πνεύματα. Έπτά ήσαν οι άστέρες της Μεγάλης Άρκτου, 7 επίσης ήσαν και οι άστέρες της Μικράς Άρκτου, εις των οποίων είνεαι και ό Πολικός Άστήρ.

Έν άπό τα άρχαιότερα μνημεία του όποιου ή έδραση γίνεταί εις τα βάθη των αιώνων, ό Πύργος της πόλεως Βορσάπτα της Μεσοποταμίας, είχαν επτά έπαλληλα δώματα άνωμύμενα εις επτά θεούς.—Έπτά δώματα. Λέγεται, ότι είχε και ό Πύργος των γλωσσών της Βαβυλώνας.—Η περιώνυμος πόλις Έκβάτανα περιεβάλλετο από επτά κυκλικά τείχη.

Οι Έβραίοι και οι Χριστιανοί

Η Παλαιά και Καινή Διαθήκη μνημονεύουν τόσας φορές τον αριθμόν 7 ή τα πολλαπλάσιά του, ώστε δεν θα ήρα... επτα-πλάσιος του παρόντος χώρος, δια να τάς παραβήσωμεν όλες. Σημειώνομεν τάς αξιολογιώτερας:

Ό θεός έπλασε τον κόσμον εις έξ ήμέρας και την έβδομην άναπαύθη.—Η Σοφία, είπε ό Σολομών, έλατόμισε τους σόφους αυτής επτά.—Έπτά είνε οι Άρχαγγέλοι οι έχοντες έξουσίαν επί των λοιπών αγγέλων.—Αί έσραί των άγγέλων και της σκηνοπη-γίας διήκουν επτά ήμέρας.—Ό κλέπτης, συλλαμβανό-μενος, ώφειλε ν'άποδοθή επταπλάσια.—Έπτά ήσαν οι έν Έβραίοι κοιμηθέντες παύδες, οι έξυπνήσαντες μετά 372 έτη.—Έπτά ήσαν οι βραχίονες της επταφώτου Λυχνίας.—Έπτά έρείς, φέροντες επτά σάβηγγας, περιήλθον την Ιερουζάλη επτά ήμέρας και την έβδομην την περιήλθον επτάκις.—Έπτά είνε τα δανάσιμα άμαρτήματα.—Έπτά ήσαν οι Άστέρες της Έκκλησίας έν Μικρά Άσία.—Έπτά είνε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.—Έπτά τα Μυστήρια της Έκ-κλησίας.—Ό Χριστός έδόξα να συγχωρώμεν... έβδο-μηνιαίως επτά!

Η Ιστορία εξ άλλου σημειώνει ότι τον έβδομον μύνα (Σεπτέμβριον) του έτους 70 μ. Χ. ή Ιερουσαλήμ είχε μεταβληθί εις έρείπια υπό του Τίτου (ή πόλις είχε τότε πληθυσμόν 70 χιλιάδων). Άς μη παραλείνω-μεν την υπό των 70 μετάφραση των Αγίων Γραφών.

Οι Αιγύπτιοι

Οι Αιγύπτιοι, οι όποιοι έλάτρευαν τον ποταμόν Νεί-λον ως θεόν, ήρίθμωσαν μόνοι επτά διακληρώσεις εις το κατάρρεον Δέλτα του και δια τούτο τον όνομά-ζουν επτάρονον ή επτάρονον. Ό Φαραώ της Αιγύπτου ήτο ό άναιρευθείς επτά άγέλας παχέας και επτά ισλας, επτά σάκκας παχέας και επτά ισλας, όνει-ρον το όποιον έξηγήσαν ό Ίσιδος.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ότι ό άνθρωπος έπίθετο υπό την προστασίαν επτά θεών ή επτά όρεων, ότι τον κόσμον έδημιούργησαν επτά θεοί και ότι επτά γέννηται καθ'όλην την τήν παύδα γεννηνίτητος βί-βης. Ή θά έ'σις έταθέσθ εις το Δέλτα του Νείλου με επτά ιερούς σκοπούς.

Οι Άρχαιοι Έλληνες.

Οι άρχαιοι Έλληνες δεν ύπέστησαν των άλλων λαών εις την επταδικήν δοξασία, ή μάλλον, ως είδο-μεν, προηγήθησαν, με άλλην όμοια βάση. Οι Σπαρτιά-ται έδούσαν εις τον Άπόλλωνα την έβδομην ήμεραν του μηνός.—Η μυθολογία λέγει ότι την ήμεραν της εις την Άήλον γεννήσεως του, οι Ιεραί κύνοι έκαμαν περι την νήσον επτά κύκλους.—Ό Όμηρος λέγει ότι ό Ήλιος είχαν επτά βοών άγέλας.—Εις τα νήπια έδίδοντο τα όνόματα την έβδομην ήμεραν της γεννή-σεως των.—Μετάφω τσών σοφών, επτά ήσαν οι μέγα-λύτεροι—όπως και επτά τα πεινώματα σ'αυτάματα

του κόσμου—και επτά πόλεις ήσαν δια την καταγωγήν του

Όμηρου.

Η Λύρα του Άπόλλωνος είχαν επτά χορδές.

Εις την Όλυμπιον ύπ'αρχή Σοφία όνομαζόταν επτάφωτος, διότι

παρήγαγε επταπλήν ήγη.

Αί Θήβαι είχαν επτά πόλεις και επτά ήρωας.—Έπτά ήσαν

και οι έπτά Θήβαι.

Οι Αιγύπτιοι είχαν διαρρίσει εις τον Ίσθμον θεόν επτάπλην

χάλκινον άνδριάντα.

Έπτά έφηβοι και επτά παρθένοι έστέλλοντο εις τον Μινώτα-ρον της Κρήτης.

Έπτά άρρενα και επτά θήλεια ήσαν τα τέκνα της Νύφης,

επτά ήσαν οι κεφαλαί της Λερναίας Ίδρας, έπτά επτά ήμέρας

διήρχετο ό σαρκάς του Ερμού τον Έλλησποντον κ.τ.λ.

Άλλ' έγνώσμεν δεν πάσι να παρουσιάζη ή επταδική δοξα-σία και υπό την σύγκρισιν αυτής ποικιλομορφον έμάνων

άνά τους διαφόρους λαούς.

Περί της επταδικής δοξασίας θά πραγματευώμεν έλλείπει

χώρος εις τό επόμενον φύλλον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΟΠΕΡΕΤΤΑΝ

Η Miss Όουί Ρόσε, πρωταγωνίστρια εις την Μιστερ Πένες.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΚΑΙ ΙΔΡΩΔΡΟΜΙΑΙ ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ

Ἀφοῦ ὡς ἀμαξάδες, καρροτσέρηδες καὶ χαντζήδες δὲν ἀφήσαμε ἄλογο γιὰ ἄλογο ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους γενεάς, κατελήφθημεν ἐξαίφνης ἀπὸ τὴν λεπτισθησίαν, τόσον ἔρωτα πρὸς τοὺς ἵππους, ὥστε ἐτρέξαμεν ὅλοι ἐς τὸ Φάληρον καὶ ὁμαδὸν ἐβαπτίσθημεν «Φίλιπποι». Ἐταί ἐγέμισεν ὁ κόσμος ἀπὸ Φιλίππους, εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικόν.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ. ΠΟΥ ΘΑ ΣΠΕΥΣΟΜΕΝ Ν' ΑΝΤΙΓΡΑΨΟΜΕΝ...

Οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ συνεπλήρωσαν κάθε ἔλλειψιν τῆς πόλεως, κατάβρεγμα, σκόνῃ, ὑπνόμους, ἔφεραν ἀφθονά νερά, περιώρισαν τὰς ἀσθενείας, ἔκαμαν τὴν πόλιν τοὺς νὰ λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα, ἐξησφάλισαν τὸν τροφίμων τὴν ἐπάρκειαν, κάμαν νὰ φθνήσῃ τὸ ψωμί, ἀπέκτησαν διαπλαστικά καὶ προσεὶ θεάματα γιὰ τὸν λαόν, εἶδαν ὅτι τοὺς ἐλει-

παν μόνον αἱ ἵπποδρομίαι.

Καὶ συστήσανε καὶ ἀπὸ αὐτῆς. Κάθε Πέμπτη καὶ Κυριακὴ λοιπὸν ἄνθρωποι μὲ δύο πόδια καὶ ἄλογα μὲ τέσσαρα, κυρία μὲ μανικιοῦ καὶ φορβάδες μὲ στίλβον καὶ ξυστριμένον τρίχωμα, κατέρχονται εἰς τὸ Φαληρικὸν ἀλπεδιον, ὅπου ἄλλοτε ἐβρυχόντο τὰ θηρία καὶ ἔτρωγε λέοντας καὶ στρουθοκαμήλους ὁ κ. Γερμανὸς καὶ τώρα χρεμετίζουν ἵπποι καὶ ἐπίσημοι φταρνίζονται!...

Ἐνα ὑπόστεγο ἀπὸ τοιμέντο μὲ πράσινα παράθυρα, καὶ μία κίτρινη Σαχάρα γύρω, συματογυρισμένη, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἀλωνίζει ἡ μόδα. Ἐνας πετρενίος ἔρωτας, τὸ μόνο στόλισμα, ματαίως προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ φαρέτρα του, τὰ ἀπολιθωθέντα πλέον βέλη του. Ὁ ἔρωτες σὴμερα δὲν ἔχει βέλη. Ἐχει πορτοφύλια, ἔχει αὐτοκίνητα, ἔχει κασκέτο τζόκεϋ, ἔχει μαστίγιον καὶ ὡς μὴν ἔχῃ ἄλογο ποτέ...

Σκόνῃ κατὰ νύκτα ἐπὶ νεφρῶν, κατὰ ἀγέλας καὶ βουνοκατακλυσμούς συννέφον. Ζέστη, ἀνηλιὰ μέχρι λιποθυμίας. Τῆς θάλασσας τὸν δροσισμὸν ἀποκλείουν ἡ ἀτέλειωτες μάνδρες τῶν ἀεροῦδροπλάνων καὶ τὰ ἀκαλαίσθητά των κτίρια! — «Τὰ φτερά τῆς πατριδος», σοὺ λέει ὁ ἄλλος.

Καὶ τὸ ἀκούραστο κίνητρο τῶν φτερῶν αὐτῶν ὁ ἀγῆρωτος Εὐταξίας.

Ζέστη, εἵπαμε, ἀρκετή. Αἱ ἵπποδρομίαι γίνονται ἰδρωδρομίαι.

Ὁ κ. Καφαντάρης κατὰ κρατεῖ στὰ χέρια του. Τί εἶναι; Μήπως τὸ σακκάκι του, ἢ τὸ ἐφίππιον τῆς... ἐξουσίας;

Νὰ οἱ τζόκεϋ περνᾶνε, ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, πολύχρωμοι, καμαρωτοί.

Ὁ «Ταχὺς» μὲ τὸν... Καλαμπόκαν. Θεσπέσιος συνδυασμός.

Ὁ «Δράκος» μὲ τὸν... Κομπογιαννόπουλον.

Ὁνομα πῶς μακρὸν ἀπὸ τὴν διαδρομὴν τοῦ «τίβου».

Ὁ «Αἰτὸς» μὲ τὸν... Καλοβρέχτην.

Πεῖ καλοβρέχτης ἀπεδείχθη ὁ... «Αἰτὸς». Ἦταν τὸ μόνο κατάβρεγμα ποὺ ἔγινε «κεῖ μέσα»!

Ὁ «Κάδμος» μὲ τὸν Τσίγγαν.

Τὶ ἐνωσις τῆς αἰσθητικῆς τῶν δύο Ἑλλάδων, τῆς ἀρχαίας τοῦ Κάδμου, ποὺ ἦταν ἀγρόματος καὶ τῆς τοῦ Τσίγγου, ποὺ εἶναι καὶ πολυγραμματισμένη. — Κάδμος — Τσίγγας! Παλαιὸς καὶ σύγχρονος πολιτισμός!

Μία ἵπποδρομία αὐτῇ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλαι!

Ἡ «Αὔρα» μὲ τὸν κ. Κουνουνάβην. Δροσισθῆτε!...

Ἐνας μὲ ἡμίψηλο μεδιᾷ καὶ καμαρώνει ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

Εἶναι τὸ κεφάλι του μεγάλο, σὰν μπαλόνι καὶ ὅλο... καμαρώνει, καθὼς θὰ συνεπλήρωνε Νεο-ἔλλην ποιητής.

Ἐνας ἄλλος ὑψηλόσωμος καὶ μαῦρος τὴν μορφήν, τὴν κόμην, τοὺς ὀδόντας, τὴν περιβολήν, κρατᾷ ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα ἄλογάκι τόσο κοντὸ καὶ ἀνεπαίσθητο, ποὺ νομίζει ὅτι εἶναι ψάρι-παλαμίδα, στὸ βούρλο περασμένο, ποὺ τὸ ψώνισε στὴν ψαραγορά.

Ὁ κ. Βελιαντίτης εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τραβάει, ἕνα γηραλέο ἄλογο πεισματάρικο, δύσπειθο καὶ τσιναίτικο; Μᾶς εἶπαν ὅτι λέγεται «ἀνάνησις».

Μὰ ἐκεῖνος ὁ τύπος τῶν Δαρδανελλίων, γιατί ἔφερεν ἕνα ξύλινο ἄλογάκι μὲ τροχούς;

Μήπως θὰ παρατρέξουν καὶ οἱ μπεμπέδες;

Γι' αὐτὸ ἴσως διὸ ταγματάρχαι, τροχᾶνε τὰ σπιρούνια τους!...

Μὰ ὁ ἄλλος ἐκεῖ, ὁ σεβάσιμος χρηματιστής, ποὺ χώνει τὸ χαλινάρι ἐνὸς ἄλογου του στὴν τσέπη!...

Νομίζει ὅτι θέλει νὰ σουφρώσῃ τ' ἄλογο!...

Ἡ «Φρόσω» καὶ ἡ Φρόσω.

Ἡ μία ἡ τετραπόδι ἐμεινε «Φρόσω». Ἡ ἄλλη ἐγινε Σοσσώ. — Ἡ μία ἔχει μανικιοῦ καὶ ἄλλη ὀπλὰς στιλβούσας. — Ἡ μία ἐπαλειφεται μὲ σάπωνα γιὰ νὰ γυαλίξῃ, ἡ ἄλλη ἔχει νὰ ἰδῇ σαποῦν ἀπὸ τότε ποὺ ἐπλούτησε, γιατί εἶναι «λαϊκὸ» πολὺ καὶ πρόστυχο ἐπομένως.

Ἡ μία χρεμετίζει, ἡ ἄλλη ὀγκανίζει μὲ τὸ «Κλάξον» τοῦ αὐτοκινήτου της. — Ἀμφότεραι ἔχουν εὐτραφή, εὐρύτητα «καπούλια». Τῆς μίας εἶναι γυνὰ, τῆς ἄλλης διαφαίνονται ὑπὸ λεπτειλίπτον μεταξωτὸν ἐπέν-

Μὲ δύο λόγια ὁ κ. Σταμ. Σταμ., ἡχοῖς καὶ τὸ λέγει, ἀμφισβητεῖ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς Φιλίππου διαθέσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀκαριαίως κατελήφθημεν πάντες, καὶ τὴν διασκεδαστικότητά της νῆας μας διασκεδάσας. Αἱ, ὅχι καὶ εἰλικρινέστατα εἶνε τὰ αἰσθηματὰ μας ἀπέναντι τῶν ἵππων, καὶ διασκεδαστικότητὴ ἡ νῆα μας διασκεδάσας. Διαγωνίζομενοι πρὸς ἀλλήλους εἰς ἀγῶνας δρόμου ἐξ ὁλοκλήρους ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἀναπαυόμεθα καὶ τερπόμεθα τὴν ἐβδόμην ἀσρήτως, παρακολουθοῦντες τοὺς κέλεις τοῦ ἵπποδρομιον, οἱ ὅποιοι, μολοντοὶ κακοζωούμενοι, ἐπῆραν τόση φόρα κατόπιν τῆς ἀπροβλέπτου κοινωνικῆς προαγωγῆς των, ὥστε κατορθώνουν νὰ ξεπερνῶν ἀκόμη καὶ ἡμᾶς.

Ὅσον ἀφορᾷ μερικὸς τύπος ἵπποδρομιῶν καὶ μερικὰς συνθηκῆς τοῦ Λουσαί, ἀντιγράφωμεν τὸ κατὰ δύναμιν, ὅτι ἕως τώρα εἰσπράττει.

Μόλις ἔλθωμεν τὰ νῆα στὸν Βασιλειᾶδην θὰ σπεύσωμεν φιλοτιμίως νὰ ἀντιγράψωμεν καὶ ἐκεῖνα.

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

